

meget mindre vigtige Anliggender, latteligen forsømmes. Afsees fra et ganske enkelt eller maasske nogle enkelte Punkter i Landet, hvor heelt eiendommelige Forhold have dannet sig, men hvor ogsaa netop Eiendommeligheden synes at lede Tanken hen til — ikke nye almindelige Lovforskrifter — men en speciel Ordning, være sig ad administrativ eller legislativ Veie, turde iøvrigt den saande Træng paa det kirkelige Gebeet i Virkeligheden vise sig at være af en noget anden Bestaaffenhed end i Lovforslaget forudsat, eller i alt Fald Midlerne imod den at søge andetsteds. Thi vel er det saa — og kunde heller ikke være anderledes — at der paa mangt et Sted i Landet til sine Tider maatte ønskes en mere vækkende og frugtbar Forhyndelse af Ordet; men en mere tilfredsstillende Opfyldelse af det præstelige Kalds Pligter og en nidkjærere Sjælesorg opnaaes neppe, saalidt som et almindeligt fyldigere Menighedsliv, ved Stiftelsen af nye Samsund, hvorimod dette Maal snarere naaes ved Kirkestyrelsens vedholdende Bestræbelser for, at der i de alt bestaaende Samsund ikkun beffikkes omhyggelig prøvede Sjælesørgere, og at der hverken ved Ansættelser eller Forslyttelser tabes af Sigte den enkelte Menigheds særlige Behov, eller overhovedet fattes det aarvaagne Tilsyn i det Enkelte, der ikke tilsteder, at det kirkelige Liv slumrer hen, men i Tide raader Bod paa Ulemperne. Det er imidlertid ikke Udvalgets Opgave at gaae videre i denne Retning, saalidt som at forbyde sig i en almindelig Undersøgelse af den friere Udvikling eller Omdannelse, der for enkelte kirkelige Forhold mulig med Tids maatte ønskes, men vi udtale ikkun den Overbeviisning, at den kirkelige Træng, hvorom det nærmest maatte gjælde, kræver og lykkeligviis ogsaa allerede nu har andre Midler at tyie til end det, der i Lovforslaget er paakaldt, og hvis paatrængende Nødvendighed endog skulde motivere en Afvigelse fra, hvad ellers altid pleier at iagttages.

Talen er jo her om Forhold, ligeoverfor hvilke, efter deres særegne Bestaaffenhed, Rigsdagen har al Anledning til at vise sig vaarsom, og ligesom denne almindelige Erkjendelse bestandig tidligere er søgt hævdet, saaledes turde

der allermindst nu derfra afvigelse. Det er viderligere, at der ved denne Leilighed handles om Bestemmelser, der have vaakt fortjent Opmærksomhed og hos Mange sat Gemhytterne i stærk Bevægelse; men hensees til de indbragtes meget afvigende og tildeels stærkt imod hinanden stridende Udtalelser, der ere fremkomne under Sagens Forhandling, og de ikke lidet forskellige Affattelser, der paa de alt tilbagelagte Trin have været givet Lovforslaget, er det neppe for Meget sagt, at der i Bevægelsen er stor Uklarhed og megen Væll. Det Andragende derhos, der i denne Sag er indkommet til Rigsdagen fra en stor Deel Præster, der meer eller mindre antages at henhøre til en speciel Retning i Kirken, og det senere fra Kjøbenhavns geistlige Convent, bestemt til Tiltrædelse af Landets Geistlighed i Almindelighed, synes ikke blot at tyde paa, at Meningerne ogsaa i Kærerstanden ere deelte, men at Meningsforskjelligheden mulig endog kunde nærme sig til det confessionelle Gebeet, hvorpaa Rigsdagen sikkert ikke skulde ønske uden Nødvendighed at indbrages.

Under saadanne Omstændigheder turde der allermindst savnes en alsidig grundig Drøftelse, derunder ogsaa en fælles rolig Overveielse i Kirken selv, og hvor forskellige Anskuelserne end maatte være om den endelige Betydning, der i Anliggender af denne Art burde tillægges en Udtalelse fra Kirken i sin Heelhed — selv ikkun igjennem dennes for Tiden meget ufuldstændige Repræsentation — saa turde det dog ikke kunne nægtes, at en saadan Udtalelse i alt Fald vilde kunne tjene til nyttig Veiledning, hvorfor Forsbigaaelsen neppe heller vilde kunne undgaae at blive ligesaa uklog som usørenelig med paa selige Hensyn.

Det ligger nu vel i Naturen af det private Initiativ, som her gjentagende er bragt i Anvendelse og visnok ogsaa fremdeles vil blive det, at der for samme ingen Afgang er til at erhverve en saadan kirkelig Medvirkning som den, vi savne, hvorimod det ene er Kirkestyrelsen selv, der har det i sin Magt at give Lovarbeidet den forsaavidt fornødne Forberedelse. Men Regjeringen vil sikkert ogsaa i dette Lovforslags Indbringelse i Repræsentationen og Voteringen i det andet Thing finde